

1

Înainte ca soarele să apună în acea seară, Nayir își umplu bidonul, își strânse un covoraș pentru rugăciuni sub braț și urcă pe duna orientată spre sud din apropierea taberei. În urma lui auzi izbucnind râsete zgomotoase dintr-unul din corturi și își imaginează că oamenii săi jucau cărți, probabil *tarneeb*, și treceau *siddiqi*¹ de jur împrejur. Anii de călătorie prin deșert îl învățaseră că era imposibil să îi împiedici pe oameni să facă ce doreau. Nu exista nici o lege aici, și, dacă bărbații voiau alcool, beau. Pe Nayir îl dezgusta faptul că aveau să se trezească vineri dimineața, în ziua sfântă, cu trupurile putrezite de tărie. Dar nu spuse nimic. După zece zile de căutare fără succes, nu avea chef de pedepse.

Escaladă duna în pas ușor, oprindu-se doar atunci când ajunse în vârf. De aici avea o perspectivă vastă asupra văii deșertului, bine delimitată și plată, înconjurată de dune joase care se vălureau în culoarea aurie a apusului de soare. Dar privirea îi fu atrasă de pata din peisaj: cinci, șase vulturi se agitau deasupra stârvului unui șacal. Era motivul pentru care se oprișeră aici – încă o îndrumare falsă.

Cu două zile în urmă renunțaseră să cutreiere deșertul și începuseră să urmărească vulturii, dar fiecare ceată de păsări aducea doar priveliștea unui șacal mort sau a unei gazele

¹ Băutură saudită fabricată clandestin, extrem de puternică, având o concentrație de alcool de până la 90% și periclitând adesea sănătatea consumatorilor (n.red.)

moarte. Era o ușurare, bineînțeles, dar totodată o dezamăgire. El încă își îngăduia să speră că aveau să o găsească.

Scoțându-și compasul din buzunar, găsi direcția Meccăi și își îndreptă covorașul pentru rugăciuni într-acolo. Deschise bidonul și adulmecă preventiv. Apa mirosea a tinichea. Luă o înghițitură, apoi ingenunche iute în nisip pentru a-și efectua spălările rituale. Își frecă brațele, gâtul și mâinile, și, când termină, înșurubă strâns capacul bidonului, savurând scurta răcoare a apei pe piele.

Stând în picioare în dreptul covorașului, începu să se roage, dar gândurile sale se tot întorceau la Nouf. Din cuviință, încerca să nu își imagineze fața sau corpul ei, dar, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai vie. O vedea cu ochii minții mergând prin deșert, înclinându-se în vânt, cu mantia neagră biciuindu-i gleznele arse de soare. „Allah, iartă-mă pentru că mi-am imaginat gleznele ei“, își zise. Apoi: „Cel puțin, cred astfel că încă este în viață“.

Când nu se ruga, își imagina alte lucruri despre ea. O vedea ingenunchind și îndesându-și nisip în gură, luându-l drept apă. O vedea întinsă pe spate, pe când metalul unui telefon celular îi lăsa o arsură în palmă. Vedea șacalii sfâșiindu-i trupul. În timpul rugăciunilor încerca să învingă aceste temeri și să și-o imagineze ținând încă piept. În seara asta, mintea lui se lupta mai îndârjit decât oricând să dea viață unui lucru ce părea fără speranță.

Odată terminate rugăciunile, se simți mai obosit decât înainte. Rulă covorașul și se așeză pe nisip chiar pe culmea dealului, uitându-se la dunele care înconjurau valea. Vântul mângâia chipul deșertului, răscolind fire de nisip care să îi etaleze eleganța, în timp ce pământul năpârlea scuturându-și trupul și părea să își ia cumva zborul. Corpurile dunelor se schimbau la nesfârșit odată cu vânturile. Se ridicau în piscuri sau lunecau precum cărările șerpilor. Beduinii îl învățaseră să interpreteze formele dunelor pentru a determina posibilitatea unei furtuni de nisip sau direcția vânturilor din ziua următoare. Unii beduini credeau că formele posedau și semnificații

profetice. În acel moment, terenul din fața lui alcătuia o serie de semicercuri, semiluni grațioase care se rostogoleau spre orizont. Semicercurile însemnau o schimbare în atmosferă.

Gândurile i se îndreptară spre fotografia din buzunarul său. Controlând să vadă dacă nu urca nimeni coasta în urma lui, scoase fotografia și își permise rarul răsfăț de a studia chipul unei femei.

Nouf ash-Shrawi era în centrul cadrului, zâmbind fericită în timp ce tăia o felie de tort la petrecerea de ziua de naștere a surorii ei mai mici. Avea un nas lung, ochi negri și un zâmbet splendid; era greu de imaginat că, la doar patru săptămâni după ce fusese făcută fotografia, ea fugise – în deșert, pur și simplu – lăsând totul în urmă: un logodnic, o viață luxoasă și o familie mare, fericită. O părăsise chiar și pe sora de cinci ani care-i stătea alături în fotografie, ridicând privirea înspre ea cu o adorație sfâșietoare. „De ce?“ se întreba el. Nouf avea doar șaisprezece ani. Avea o întreagă viață în față.

Și unde se dusesese?

Când sunase Othman și îi spusese despre dispariția surorii lui, păruse mai vlăguț decât îl auzise Nayir vreodată. „Mi-aș da sângele – îngăimase – dacă asta ar ajuta să o găsesc.“ În lunga tăcere care urmase, Nayir știa că el plângea; auzise înăbușirea din vocea lui. Othman nu mai ceruse niciodată nimic. Iar Nayir promisese că avea să ajute.

Timp de mulți ani îi dusesese pe bărbații din neamul Shrawi în deșert. De fapt, dusesese nenumărate familii precum Shrawii, și toți erau la fel: bogați și infatuați, încercând cu disperare să demonstreze că nu își pierduseră dreptul de beduini câștigat prin naștere, deși pentru majoritatea dintre ei puțurile întuncate de petrol ale țării vor fi întotdeauna mai fascinante decât nisipurile ei. Dar Othman era altfel. El era unul dintre puținii bărbați care iubeau deșertul la fel de mult ca Nayir și care aveau înțelepciunea să savureze aventurile sale. Nu încăleca o cămilă până când nu îi spunea cineva cum să se dea jos. Nu se ardea la soare. Nu se rătăcea. Uniți printr-o dragoste comună

pentru deșert, între el și Nayir se înfiripase o ușoară amicitie, care se adâncise pe parcursul anilor.

La telefon, Othman fusese atât de buimăcit, încât povestea ieșise în fragmente neclare. Sora lui dispăruse. Fugise. Poate fusese răpită. Din cauza bogăției lor, era posibil să urmărească cineva obținerea de bani pentru răscumpărare – dar răpirile erau rare, și nu exista încă nici un semnal că s-ar cere răscumpărare. Trecuse doar o zi, dar păruse foarte lungă. Nayir trebuise să facă cercetări pentru a obține datele de care avea nevoie. Nimeni nu știa exact când plecase; doar observaseră că lipsea, după-amiaza târziu. Fusese văzută dimineța, când îi spusese mamei ci că mergea la mall să schimbe o pereche de pantofi. Dar spre seară familia descoperise că dispăruseră și alte lucruri: o camionetă, noua mantie neagră pe care o păstra pentru luna de miere. Când își dăduseră seama că lipsea o cămilă din grajduri, concluzionaseră că fugise în deșert.

Disparația ei luase pe toată lumea prin surprindere.

– Era fericită, spusese Othman. Urma să se căsătorească.

– Poate a cuprins-o frica? Întrebase Nayir cu blândețe.

– Nu, își dorea căsătoria asta.

Dacă mai existau detalii legate de poveste, Othman nu le împărtășea.

Nayir petrecuse următoarea zi făcând pregătiri. Refuzase plata generoasă oferită de familie, luând doar ce îi era strict necesar. Închiriasse cincizeci și două de cămile, îi contactase pe toți bărbații deșertului pe care îi cunoștea, sunase chiar și la Serviciile Speciale ale Ministerului de Interne, interesându-se dacă nu o puteau urmări prin satelit militar, dar sistemele lor optice aeriene erau rezervate pentru alte chestiuni. Totuși, reușise să alcătuiască o echipă de căutare-și-salvare, implicând câteva zeci de bărbați și o unitate de beduini angajați cu ziua care nu voiseră nici măcar să se uite la fotografia lui Nouf, pretinzând că nu aveau nevoie, că exista un singur gen de femeie pentru care a se vedea rătăcită în cel mai mare deșert din lume era un fel de ameliorare a vieții ei de zi cu zi. Bărbații dezvoltaseră o teorie cum că Nouf fugise cu un iubit american ca să

scape de căsătoria aranjată. Era greu de spus de ce credeau toți în varianta asta. Existaseră câteva cazuri de fete saudite bogate care se îndrăgostiseră de bărbați americani, și acestea erau suficient de șocante pentru a dăinui în memoria colectivă. Dar nu era atât de frecvent cum presupuneau oamenii, și, după câte știa Nayir, nici o fată saudită nu fugise vreodată în deșert.

Cei din neamul Shrawi îl rugaseră pe Nayir să își concentreze căutarea într-o anumită zonă a deșertului, în preajma orașului As Sulayyil. Instalaseră alte echipe de căutare la nord și la nord-vest, și una la sud-vest. El ar fi vrut mai multă libertate de mișcare, pentru a își întinde operațiunile după cum considera, dar, astfel stând lucrurile, era împresurat de străini care rareori se deranjau să comunice cu el. Așa că el ignorase regulile. După două zile, le ordonase oamenilor lui să își urmeze instinctele, chiar dacă asta îi ducea în teritorii învecinate. Dacă Nouf încă era în viață, șansele ei de supraviețuire se reduceau cu fiecare oră. Asta nu era momentul pentru a fi formal, ca și cum căutarea ar fi o masă de nuntă și oaspeții ar trebui să fie așezați în perfectă ordine pe pernele lor.

De altfel, echipa lui era cea mai mare și, deși el nu făcea des operațiuni de căutare-și-salvare, cunoștea deșertul mai bine decât majoritatea. Practic, în deșert trăise din copilărie până la vârsta maturității. Unchiul său Samir îl crescuse, iar Samir avea prieteni străini: cărturari, oameni de știință, bărbați care veneau să studieze Marea Roșie, pășările și peștii, sau modul de viață beduin. Nayir își petrecea verile dăluind pământul în săpături arheologice pentru europeni bogați care căutau mormântul lui Avraam sau rămășițele aurului pe care îl scosese evreii din Egipt. Petrecea iernile ținându-se de cocoșele din spate ale cămilelor, străbătând nisipurile în zăngănit de cutii și de bidoane de tinichea. Devenise arcaș, vânător cu șoimi, un fel de artist al supraviețuirii care știa să își găsească drumul spre casă din locuri îndepărtate, având nevoie doar de un batic, de apă și de cer. Nu era beduin după sânge, dar se simțea beduin.

Nu eșuase niciodată în găsierea unui călător pierdut. Dacă Nouf fugise, el trebuia să presupună că nu voia să fie găsită. Timp de zece zile colindaseră dunele în mașini Range Rover, pe cămile, survolând cu avioane și cu elicoptere, și frecvent se găseau unii pe alții, ceea ce stârnea ceva ușurare, fiind atât de greu să descoperi orice vietate în toată acea întindere de nisip. Dar nu o găsiseră pe Nouf, și, în cele din urmă, în rapoartele pe care i le aduceau lui Nayir oamenii începuseră să sugereze teorii alternative, în care ea fie luase un autobuz de noapte spre Muscat, fie se îmbarcase într-un avion spre Amman.

Nayir blestema în sinea lui situația. Poate că ea petrecuse o noapte în sălbăticie, hotărâse că era prea incomod, prea murdar, și mersese mai departe. Totuși, el se temea că fata rămăsese și că acum era prea târziu. Se dovedeau suficiente două zile ca un bărbat să moară în deșert. Pentru o tânără dintr-o familie bogată, o fată care probabil nu părăsise niciodată confortul unei camere cu aer condiționat, era de-ajuns și mai puțin timp.

Apusul soarelui inundă peisajul cu o lumină caldă, portocalie. Un siroco aspru tulbura aerul; stârnea un dor acut, care mergea dincolo de îngrijorarea pentru Nouf. În ultimul timp, Nayir fusese năpădit de gânduri despre ce lipsea în viața sa. În chip irațional, simțea că nu o pierduse doar pe Nouf, ci posibilitatea de a găsi vreo femeie. Închizând ochii, îl întrebă din nou pe Allah: „Care e planul Tău cu mine? Am încredere în planul Tău, dar sunt nerăbdător. Te rog, dezvăluie-Ți proiectul!”

În urma lui se auzi un strigăt. Îndesând iute fotografia în buzunar, Nayir se ridică și îl văzu pe unul dintre oamenii săi la poalele dealului, arătând spre o pereche de faruri ce luceau în depărtare. Își luă covorașul și bidonul și o porni în grabă în josul dunei. Venea cineva, și o presimțire teribilă îi spunea că era o veste proastă. Merse de-a lungul poalelor dunei și așteptă Range Roverul care intra în tabără. Acesta opri lângă cel mai mare cort.

Nayir nu îl recunosc pe tânărul de la volan. Arăta ca un beduin, cu trăsăturile ascuțite și pielea închisă la culoare. Purta

o jachetă de pilot din piele peste roba albă prăfuită și, când coborî din mașină, îl privi pe Nayir cu luare aminte.

Nayir îi ură bun venit oaspetelui și îi întinse mâna. Știa că era prea masiv și impozant pentru a face pe cineva să se simtă în largul lui, dar încercă. Făstăcit, băiatul se prezentă drept Ibrahim Suleiman, un fiu al unuia dintre servitorii Shrawilor. Bărbații se strânsă în jur, așteptând vestea, dar Ibrahim păstră tăcerea și Nayir își dădu seama că voia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Îl conduse pe băiat în cort, rugându-se ca bărbații să nu fi băuți, totuși. Nu exista mod mai rău de a te face de rușine, decât să poțestești un om într-un cort care mirosea a alcool. Dar ușile cortului erau deschise și vântul sufla înăuntru, odată cu o pală generoasă de nisip.

Ajunși în interior, Nayir aprinse o lampă, îi oferii oaspetelui o pernă de stat jos și începu să pregătească ceai. Se abținu de la a pune întrebări, dar se grăbi cu ceaiul pentru că era nerăbdător să audă vestea. Când fu gata, Nayir se așeză cu picioarele încrucișate sub el lângă oaspetele său și așteptă ca acesta să bea primul.

Odată ce fu turnată a doua porție de ceai, Ibrahim se aplecă în față și își puse ceașca pe genunchi.

– Au găsit-o, zise, cu privirea coborâtă.

– Într-adevăr?

Tensiunea se scurse din Nayir atât de brusc, încât resimți durere.

– Unde? întrebă el.

– Cam la doi kilometri la sud de tabăra Shrawilor. Era într-o vale seacă.

– Au avut oameni acolo o săptămână. Sunt siguri că e ea?

– Da.

– Cine a găsit-o?

– Nu suntem siguri. Cineva care nu lucra pentru familie.

Niște călători.

– De unde știi asta?

– Vărul lui Tahsin, Majid, a venit în tabăra noastră și ne-a transmis vestea. Vorbise cu medicul legist. Ibrahim mai luă o înghițitură de ceai. Spunea că acei călători au dus-o înapoi la Jeddah. Era deja moartă.

– Moartă?

– Da. Ibrahim se lăsă pe spate. Călătorii au dus-o la institutul de medicină legală din Jeddah. N-aveau habar cine era.

Se sfârșise. Nayir se gândi la oamenii săi de afară, se întrebă dacă aveau să simtă ușurare sau dezamăgire. Probabil că ușurare. Nu era sigur ce să le spună despre fată. Era ciudat că tocmai echipa de căutare a familiei fusese staționată lângă valea seacă. Un grup de veri și de servitori trebuie să fi fost chiar în preajma ei, și totuși nu putuseră să dea de fată. Nu-i văzuseră nici pe cei care călătoriseră prin zonă. Călătorii trebuie să fi dus trupul în oraș înainte ca Shrawii să-și fi dat măcar seama că traversaseră valea. Toate acestea îl tulburau pe Nayir, dar se impunea să verifice informația; nu era tocmai demnă de încredere.

– Cum a aflat familia despre asta? întrebă.

– Cineva de la institutul de medicină legală cunoaște familia și i-a sunat să le comunice vestea cea rea.

Nayir dădu din cap în semn că pricepuse, încă simțindu-se amorțit. Ceainicul era gol. Se ridică încet și se duse la sobiță. Mai turnă apă în ceainic și aprinse chibritul cu o smucire stângace, arzându-și vârful degetului mare. Durerea acută aprinse o scânteie înlăuntrul lui, o mânie teribilă, fulgerătoare. Impulsul de a o găsi era încă puternic. „Iartă-mă pentru mândria mea, rosti în sinea sa. Ar trebui să mă gândesc la familie acum.“ Dar nu putea.

Se întoarse și se așază.

– Știi cum a murit?

– Nu. În ochii băiatului se citea o acceptare tristă a situației. Hipertermie, mă gândesc.

– E un mod cumplit de a muri, spuse Nayir. Nu pot să nu mă gândesc că am fi putut face ceva.

– Mă îndoiesc.

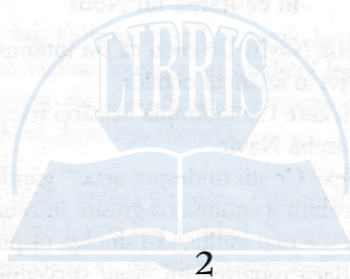
– De ce? întrebă Nayir. Ce crezi că s-a întâmplat cu ea? Beduinul îl privi în adâncul ochilor.

– Același lucru care i se întâmplă oricărei fete, cred.

– Adică ce? întrebă Nayir.

„Dragoste? Sex? Ce știi tu despre asta?“ gândi.

Figura lui Ibrahim îi spunea că greșise întrebând; băiatul roși. Nayir voia să știe mai multe, să-i smulgă răspunsurile, dar știa totodată că, dacă moartea lui Nouf survenise din cauza dragostei sau a sexului, atunci orice răspuns sincer ar fi fost și mai nepotrivit. Smerit, așteptă o dezvoltare a subiectului, dar Ibrahim se limită să soarbă din ceai, ferm în tăcerea sa.

Umedă și soioasă, Alea Rawashin nici c-ar fi putut semăna mai puțin cu o haltă spre paradis, un terminal pentru trupuri în drumul lor spre Allah. Totuși, clădirea institutului de medicină legală se afla acolo, ascunsă între două clădiri urâte de birouri și arătând oarecum ca o rudă a amândurora. Partea superioară a structurii din anii șaptezeci era cenușie și pătrășoasă, cu ieșituri rotunde de beton care ecranau parțial o coloană de ferestre fumurii. Bare de fier traversau fațada în lung și-n lat. Efectul semăna cu priveliștea unor coji de ouă sparte într-o colivie. Parterul era fără ferestre, o simplă placă de beton, întreruptă doar de o pereche de uși de metal și de un panou pentru codul de siguranță. Nayir încercase deja ușile, vorbise cu un paznic mai în vârstă și fusese îndrumat spre o scară din partea laterală a clădirii.

În chip total nepotrivit, partea exterioară a demisolului aducea cu o reclamă pentru Societatea de Restaurare a Vechiului Jeddah. Urmărea lungimea clădirii și conținea câteva din faimoasele ferestre boltite datorită cărora era numită strada. *Rawashin*-ul avea lucrătură zăbrelită de tec și părțile superioare arcuite, puțin adâncite. Vopsea care se cojea se răsucea în fâșii de pe zidurile de piatră de sub ferestre. La capătul de jos al scărilor, o ușă singuratică de lemn era proptită deschisă, dezvăluind pliuri de întunecime înăuntru.

Zăbovind la baza treptelor, Nayir își adună gândurile mestecând un *miswak*¹ iute și scuipând fibrele pe jos. Își spuse că

¹ Rămurică a unui copac din specia *Salvadora persica*, folosită de musulmani pentru a-și curăța dinții (n.red.)

trebuia să intre – nu avea de ales. Soarele dogorea și el transpira dureros, de parcă prin pori îi ieșeau cuie. Vizita aceasta nu era doar o favoare făcută neamului Shrawi, cum își spusese tot drumul încoace – era, își dădea seama acum, o tulburare a intimității. Înăuntru se afla cadavrul lui Nouf, și era sarcina lui să o ducă acasă.

Petrecuse toată noaptea în deșert, luptându-se cu eșecul suferit. În timp ce trupul său căuta somnul atât de necesar, mintea sa se frământa cu înverșunare pe tema miilor de decizii pe care le-ar fi putut lua, de comenzi pe care le-ar fi putut da, de intuiții pe care le-ar fi putut urma și care i-ar fi salvat poate viața fetei. Adormise în cele din urmă în jurul orei cinci, pentru a se trezi brusc după un ceas, descoperind că frustrarea i se dizolvase în compasiune și în vinovăție. Acum nu mai putea face nimic pentru Nouf, dar, oricât de greu de crezut ar fi fost ca el să mai fie de ajutor familiei, se simțea obligat să încerce.

Își petrecuse rugăciunile de dimineață meditănd. Shrawii erau prea decenti, prea retrași pentru a aprecia o prezentare de condoleanțe. Trebuia să fie ceva util și discret. În timp ce își împachetase echipamentul, își încărcase jeepul și mersese înapoi în oraș, își scormonise mintea în căutarea gestului perfect, dar epuizarea ultimelor săptămâni își lua birul. Doar când se ivise Jeddahul, energia sa începuse să revină și, odată cu ea, îi venise o idee. Trupul lui Nouf putea fi încă la medicul legist. Fiii din neamul Shrawi tocmai se vor fi întors și ei din deșert; aveau să fie năucii și epuizați. Probabil că aveau să trimită servitori după trup, sau poate pe cineva de la moschee. Cât de degradant să te gândești la parada de mâini venetice și de ochi străini care trecuseră deja peste cadavrul ei... Oare nu ar prefera familia să aibă pe cineva apropiat lor, care să se ocupe de călătoria finală a lui Nouf spre casă?

Îl sunase din jeep pe Othman și bălmăjise o întrebare: „Ai avea nevoie de... ar fi în regulă... mă gândeam că aș putea ajuta, dacă mai e încă la medicul legist...?”

– Îți mulțumesc foarte mult, rostise Othman încet. Ar fi un ajutor enorm.